

USNESENÍ

(anonymizovaný opis)

Krajský soud v Plzni rozhodl v neveřejném zasedání konaném 22. listopadu 2007 v Plzni

takto:

Stížnosti obžalovaných [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] proti usnesení Okresního soudu v Tachově ze 7. listopadu 2007 č.j. 9 T 146/2005-4951 se podle § 148 odst. 1 písm. c) trestního řádu zamítají.

Odůvodnění:

Napadeným usnesením senát okresního soudu podle § 30 odst. 1 trestního řádu rozhodl, že jeho předsedkyně Mgr. Michaela Řezníčková není vyloučena z vykonávání úkonů trestního řízení ve věci vedené u Okresního soudu v Tachově pod sp.zn. 9 T 146/2005. Neshledal totiž důvodnými námitky podjatosti, které vznesl obhájce obžalovaného [jméno] [příjmení] JUDr. Václav Korecký, obhájce obžalovaného [jméno] [příjmení] JUDr. Karel Fronk a obžalovaný [jméno] [příjmení]. Na tomto místě je nutno uvést, že ohledně téže námitky, již vznesl JUDr. Václav Korecký, okresní soud rozhodoval usnesením z 25. září 2007 č.j. 9 T 146/2005-4800, které bylo následně zrušeno usnesením Krajského soudu v Plzni z 15. října 2007 sp.zn. 8 To 395/2007. Tímto rozhodnutím stížnostní soud uložil soudu prvního stupně, aby o věci znovu jednal a rozhodl a aby se nově věnoval i námitce JUDr. Karla Fronka, byť byla obsahově zcela shodná s námitkou JUDr. Václava Koreckého. Nová námitka obžalovaného [jméno] [příjmení] byla k okresnímu soudu doručena 26. října 2007.

Krajský soud v Plzni se ve svém shora uvedeném rozhodnutí vyjádřil k obsahu námitek JUDr. Koreckého a JUDr. Fronka. Dospěl k závěru, že důvodem pro vyloučení jmenované předsedkyně senátu nemůže být, že se obrátila na Českou advokátní komoru s podněty k přezkoumání postupu obhájců JUDr. Pavla Čadry a Mgr. Romana Seidlera v této trestní věci, a to i přesto, že okresní soud ve vztahu k právě jmenovaným obhájcům nepostupoval vždy přesně podle litery trestního řádu. Závěr o tom, že předsedkyně senátu nemůže být kvůli tomuto postupu vyloučena, platí tím spíše, že JUDr. Pavla Čadru jako obhájce z této trestní věci nevyloučila, ač tak mohla učinit. Důvodem podjatosti předsedkyně senátu není ani to, že na ni podal JUDr. Pavel Čadra žalobu na ochranu osobnosti, protože tento občanskoprávní spor je pouze svého druhu zdvojením námitky podjatosti a vztahuje se výhradně k postupu předsedkyně senátu v rámci projednávání konkrétní věci. Pokud by měl platit opak, mohlo by to vést k zásahům do práva na zákonného soudce, zejména u soudů, u kterých působí málo soudců. Důvodem podjatosti předsedkyně senátu nemohlo být ani to, že Mgr. Michaela Řezníčková měla v článku s názvem, „Soudkyně odmítla ochranu“, jenž vyšel v Tachovském deníku, říci, že by nemohla obhajovat zločince, což považoval autor námitky podjatosti za prohlášení, jímž jsou vyjádřeny postoje k obhájcům ve věci obecně a které nelze očekávat od profesionálního právníka. K tomu stížnostní soud zdůraznil, že i mezi profesionálními právníky mohou existovat mravní postoje, podle nichž je pro jednoho obtížné či dokonce nepřijatelné poskytovat právní službu osobě, která měla jednat v rozporu se zákonem, stejně jako může být pro druhého obtížné či nepřijatelné vynášet nad další osobou soud, byť nikoli obecný, a tak zasáhnout do jeho života. Proto uvedený názor, i kdyby byl ovšem skutečně vyřčen, nemohl být důvodem pro vyloučení předsedkyně senátu z projednávání této věci.

Stížnostní soud vrátil věc okresnímu soudu k novému projednání a rozhodnutí proto, že v jeho usnesení z 25. září 2007 č.j. 9 T 146/2005-4800 zůstala nepovšimnuta část článku, „Soudkyně odmítla ochranu“, který vyšel v Tachovském deníku, podle níž měla předsedkyně senátu Mgr. Michaela Řezníčková říci, že, „Všechno kvůli tomu, že jsem poslala do vězení čtyři kuplíře. A abych nemohla odsoudit další, z konkurenčního gangu, byli by mě snad schopní zabít.“ V této souvislosti

stížnostní soud zdůraznil, že uvedený článek vyšel v novinách poté, co byla v předmětné trestní věci podána obžaloba na osoby, které vlastně měly navázat na protiprávní jednání, jehož se dopustily osoby, jež v minulosti odsoudil senát, jehož předsedkyní byla právě Mgr. Michaela Řezníčková. Proto citovaná část článku vzbuzovala dojem, že se mohla týkat předmětného trestního stíhání a že předjímal jeho výsledek. Stížnostní soud pak uložil okresnímu soudu, aby vyžádal vyjádření redaktora [jméno] [příjmení], který článek napsal, zda uvedená část článku odpovídá tomu, co předsedkyně senátu skutečně uvedla, a aby od Tachovského deníku vyžádal námitku, kterou předsedkyně senátu vznesla proti dotčenému článku, aby bylo možno posoudit, co v něm považovala za redaktorův výtvar.

V nově vydaném rozhodnutí soud prvního stupně reagoval na ty části námitek podjatosti, jež nebyly rozebrány v usneseníh okreseho soudu z 25. září 2007 č.j. 9 T 146/2005-4800 a Krajského soudu v Plzni z 15. října 2007 sp.zn. 8 To 395/2007. Uvedl, že z vyjádření redaktora [jméno] [příjmení] z Tachovského deníku vyplývá, že věty obsažené v přímých řečech předsedkyně senátu vůbec nepronesla a že stanovisko uvedené soudkyně [jméno] [příjmení] pochopil nesprávně, což zjistil z její následné reakce, v níž se od obsahu článku distancovala. Protože již Tachovský deník neměl uvedenou reakci předsedkyně senátu k dispozici, okresní soud ji opatřil a do spisu založil z archivu e-mailové korespondence uložené v pracovním počítači Mgr. Michaely Řezníčkové. Z obsahu této námítka vyplynulo, že se předsedkyně senátu ohradila proti celkovému vyznění článku i proti přímým řečem v něm obsaženým s tím, že nebyly vůbec vyřčeny.

V další části napadeného rozhodnutí se okresní soud zabýval nejnovější námitkou obžalovaného [jméno] [příjmení], v níž jmenovaný obžalovaný uvedl, že předsedkyně senátu ironizovala jeho sluchovou vadu, uložila mu při propuštění z vazby nepřiměřené omezení spočívající v zákazu pobytu v místě trvalého bydliště, nevyměnila mu obhájce, který mu byl ustanoven, ačkoliv pro to existovaly zákonné důvody, před dalšími osobami uváděla, že jmenovanému obžalovanému uloží osmiletý trest odnětí svobody a že rozhodla o ponechání obžalovaného ve vazbě až po uplynutí zákonné lhůty, kvůli čemuž obžalovaný [příjmení] pobýval ve vazbě neoprávněně po dobu čtyřiceti jedna dní. Z těchto důvodů obžalovaný [jméno] [příjmení] podal na předsedkyni senátu trestní oznámení pro trestné činy omezování osobní svobody a maření úkolu veřejného činitele z nedbalosti, stejně jako žádost ministru spravedlnosti, aby zahájil kárné řízení proti jmenované předsedkyni senátu.

K právě popsaným námitkám okresní soud v napadeném rozhodnutí uvedl, že předsedkyně senátu nemá k obžalovanému [příjmení] negativní vztah. Ke stavu jeho sluchu mu sdělila, že mu s ní okresní soud nemůže pomoci. Ohledně omezení, jež bylo obžalovanému [příjmení] uloženo při propuštění z vazby na svobodu, podotkl, že proti němu obžalovaný nebýval v době, kdy byl propouštěn. Dále okresní soud zdůraznil, že se již dříve v pravomocném rozhodnutí zabýval tím, proč nebyl na žádost jmenovaného obžalovaného zproštěn povinnosti jej obhajovat jeho dřívější obhájce. Soud prvního stupně dále podotkl, že s tímto jeho stanoviskem vyslovil souhlas i stížnostní soud. Okresní soud dále odmítl tvrzení obžalovaného [příjmení] o trestu, který mu hodlá předsedkyně senátu uložit, k čemuž podotkl, že v této trestní věci není vyřešena dosud ani otázka viny, takže je zřejmé, že nebyla zvažována ani otázka případně ukládaného trestu.

Okresní soud dále uvedl, že obžalovaný [příjmení] byl skutečně ve vazbě umístěn i po uplynutí doby, během níž měl soud prvního stupně rozhodnout o tom, zda jej i nadále ponechá ve vazbě či nikoli. K tomu bylo v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedeno, že se tak stalo nikoli záměrně, nýbrž omylem a nepozorností předsedkyně senátu, která si vyznačila ve svých evidenčních pomůckách nesprávně lhůtu k vydání příslušného rozhodnutí. K tomu pak okresní soud logicky podotkl, že pokud by takový postup měl být záměrný, pak jedině s cílem dosáhnout propuštění obžalovaného [příjmení] z vazby na svobodu, poněvadž okresní soud i soud stížnostní opakovaně konstatovaly, že v případě obžalovaného [příjmení] vazební důvody existují. Byť se tedy jednalo o nezákonný postup, rozhodně z něj nelze dovodit, že by měla předsedkyně senátu k obžalovanému [jméno] [příjmení] negativní vztah. Shora uvedená trestní oznámení a žádost o zahájení kárného

řízení byla postoupena předsedovi Okresního soudu v Tachově jako stížnost na jmenovanou předsedkyni senátu.

V zákonné lhůtě podali proti tomuto rozhodnutí prostřednictvím svých obhájců stížnosti obžalovaní [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení]. Obžalovaný [jméno] [příjmení] podal stížnost osobně. Do okamžiku rozhodnutí stížnostního soudu nebyly tyto opravné prostředky nijak odůvodněny.

Krajský soud v Plzni na podkladě podaných stížností přezkoumal podle § 147 odst. 1 trestního řádu správnost výroku napadeného usnesení, i řízení, které mu předcházelo. Dospěl k následujícím závěrům.

Soud prvního stupně v odůvodnění napadeného rozhodnutí přesně a logicky uvádí skutečnosti, z nichž vyplývá, že předsedkyně senátu Mgr. Michaela Řezníčková není podjata ve vztahu k žádnému z původců námitek podjatosti a že není důvodu, aby byla vyloučena z provádění jednotlivých úkonů předmětného trestního řízení. Tyto skutečnosti okresní soud náležitým způsobem zhodnotil. S uvedeným hodnocením se stížnostní soud plně ztotožňuje a v zájmu stručnosti na něj na tomto místě odkazuje.

Nad rámec skutečností uvedených v napadeném rozhodnutí stížnostní soud připomíná to, co již uvedl ve dvou svých předchozích rozhodnutích, totiž že soudce nelze z projednání věci vyloučit na základě jeho údajného vyjádření obsaženého v novinovém článku, které soudce ve skutečnosti nepronесl a které ani neodpovídají smyslu jeho vyjádření. Dále je vhodné podotknout, že stanoviska obžalovaného [jméno] [příjmení], jež se vztahují k okolnostem, z nichž dovozuje údajnou podjatost předsedkyně senátu soudu prvního stupně vůči své osobě, jsou vnitřně nesourodá. Platí to nejen o shora uvedeném omezení, jež mu bylo uloženo při propuštění z vazby na svobodu a proti kterému nebrojil v době, kdy byl propuštěn, nýbrž až s dlouhým odstupem a poté, co byl znovu vzat do vazby, ale také o tom, co se seběhlo okolo jeho propuštění z vazby na svobodu kvůli marnému uplynutí lhůty, v níž měl okresní soud vydat rozhodnutí o tom, zda bude obžalovaný i nadále ponechán ve vazbě či nikoli. Obžalovaný [jméno] [příjmení] se totiž snažil prokázat, že podal stížnost proti předchozímu rozhodnutí, jímž byl ponechán ve vazbě, v zákonné lhůtě, ačkoliv se tato informace nezakládala na pravdě. K námitce obžalovaného [jméno] [příjmení] o tom, co měla říkat předsedkyně senátu o trestu, který mu hrozí, dlužno uvést, že byla zcela nepodložená.

Dále je vhodné poznamenat, že ačkoliv si obžalovaný [jméno] [příjmení] v hlavním líčení stěžoval na to, že má problémy se sluchem, z protokolů o hlavním líčení, které v této věci probíhá, je patrné, že na přehrávané záznamy telekomunikačního provozu reagoval přiměřeně, takže bylo správné, že v tomto směru okresní soud nevěnoval jeho námitkám větší pozornost.

Napadené rozhodnutí bylo správné po věcné i formální stránce. V řízení, které předcházelo jeho vydání, okresní soud, doplniv dokazování v souladu s předchozími pokyny stížnostního soudu, postupoval v souladu s trestním řádem. Stížnosti obžalovaných [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] byly nedůvodné, a proto je Krajský soud v Plzni podle § 148 odst. 1 písm.c) trestního řádu zamítl.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

V Plzni 22. listopadu 2007

JUDr. Pravoslav Polák, v. r.
předseda senátu

Vypracoval: Mgr. Marcel Žán, v. r.

Za správnost: Eva Davidová